

***„Fogadjátok be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott titeket Isten dicsőségére!”
(Róm 15,7)***

Pál apostol Rómába készült, [...] ezért előzetesen levelet írt a városban élő keresztény közösségeknek. Ezek később számtalan mártír vértanúhalálával tettek tanúságot őszinte és mély kötődésükről az evangéliumhoz, mégis volt közöttük feszültség, meg nem értés és versengés is. A római keresztények társadalmi, kulturális és vallási szempontból is nagyon színes közösséget alkottak. Voltak közöttük eredetileg zsidók, görögök, az antik római vallást követők, talán sztoikus és más filozófiai irányzatokat képviselők közül valók is. Mindannyian magukkal hozták sajátos hagyományaikat, gondolkodásukat és erkölcsi beállítottságukat. Egyeseket „gyöngéknek” neveztek, mert különleges étkezési szokásokat követtek, például vegetáriánusok voltak, vagy olyan naptárat használtak, amely rendkívüli böjti napokat írt elő; másokat „erőseknek” neveztek, mert szabadok voltak ezektől a kötöttségektől. [...]

Pál biztos abban, hogy az eltérő meggyőződések és szokások ellenére mindenki az Úr iránti szeretetből cselekszik. Nem indokolt tehát, hogy elítéljük azt, aki másképp gondolkodik, még kevésbé, hogy megütközést okozunk becsmérő és fennhéjázó viselkedésünkkel. Törekedjünk arra, ami a többiek javára, egymás épülésére szolgál: a közösség és az egység építésére. (vö. Róm 14,1–23)

Ezzel kapcsolatban is cselekedjünk a keresztény élet legfőbb szabálya szerint, amelyet Pál néhány sorral korábban említ a levelében: „A törvény teljesítése tehát a szeretet” (13,10). Mivel a római keresztények nem a „szeretetnek megfelelően” jártak el (14,15), alábbhagyott közöttük a testvéri szellem, pedig ennek kellene átjárnia a tagokat minden közösségben.

Az apostol egymás elfogadásában Jézust állítja elénk példaként, hiszen Ő „sem a maga javát kereste”, hanem halálában magára vette gyöngeségeinket (vö. 15,1–3). A kereszten fölmagasztalva mindenkit magához vonzott, és elfogadta Jánost, aki zsidó volt, a római századost, Mária Magdolnát és a mellette keresztre feszített latort is.

„Fogadjátok be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott titeket Isten dicsőségére!”

Keresztény közösségeinkben, bár „Isten mindnyájunkat szeret és meghívott az életszentségre” (1,7), mégis jelen vannak a római közösségben tapasztalt széthúzások és ellentétek különböző látásmódunk és eltérő kultúránk miatt. Gyakran egymásnak feszülnek a konzervatívok és az újító szelleműek, a nyitottabbak és óvatosabbak, a szociális kérdéseket hangsúlyozó valamint a lelkiségre összpontosító keresztények. Ezeket a különbözőségeket erősíti az eltérő politikai meggyőződés és a társadalmi hovatartozás. A bevándorlás következtében [...] jelen vannak a más országokból érkező különböző kultúrájú emberek.

Hasonló helyzetek állhatnak elő a különböző egyházakhoz tartozó keresztények között, de a családban, munkahelyen vagy politikai színtereken is.

Fennáll a kísértés, hogy [...] a másikat elutasítva terméketlen ellenállást tanúsítsunk egymás iránt.

Pál nem a mindent ellaposító egyformaságot ajánlja, hanem az eltérők között megvalósuló kommuniót, amely gazdagítja az embert. Levelének előző két fejezetében a test egységéről és a tagok különbözőségéről beszél, ehhez hasonlítja a sokféle karizmát, amely gazdagítja és élteti a közösséget (vö. 12,3–13). A modell nem a gömb – hogy a Ferenc pápa által említett képpel éljünk –, amelyben minden pont egyenlő távolságban van a középponttól és nincs különbség az egyes pontok között. A modell a poliéder, amelynek különböző oldalai vannak, aszimmetrikus test, melyben a részek megőrzik eredetiségüket. „Még azoknak a személyeknek is, akik bírálhatók tévedéseik miatt, van valamijük, amivel hozzájárulhatnak mindehhez, s ezt nem szabad veszni hagyni. Olyan népek egysége ez, amelyek az egyetemes rendben megőrzik sajátosságaikat; a személyek összessége egy társadalomban, amely a valóban mindenkit magában foglaló közjót keresi.”

„Fogadjátok be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott titeket Isten dicsőségére!”

Az élet igéje határozottan arra hív, hogy ismerjük fel a másikban a pozitívumot, ha másért nem, hát azért, mert Krisztus az életét adta azért az emberért is, akit én képes lennék megítélni. Az ige arra hív, hogy figyeljünk oda, hagyjuk el az önvédelmi mechanizmusokat, és legyünk nyitottak a változásra, fogadjuk el tisztelettel és szeretettel a különbözőségeket, hogy valóban sokszínű és mégis egységes közösséget alkothassunk.

Ezt a mondatot az evangélikus egyház a 2015. év igéjének választotta [...]. Egymás befogadásának jele lehet a különböző egyházak tagjai részéről, ha ebben a hónapban közösen törekszünk a megvalósítására.

Így egy szívvel, egy szájjal dicsőíthetjük Istent (15,6), mert ahogy Chiara Lubich mondta a genfi Szent Péter református katedrálisban: „A jelen kor [...] mindannyiunktól szeretetet, egységet, kommuniót és szolidaritást kíván. Az egyházakat is arra hívja, hogy állítsák helyre az évszázadokon át széttöredezett egységet. Ezt kéri tőlünk az ég: a reformok reformját. Ez az első lépés az egyetemes testvériség megvalósítása felé. A világ ugyanis akkor fog hinni, ha mi egy leszünk.”

Fabio Ciardi OMI

/forrás: www.fokolare.hu/